

Դանիելի Գիրքը — Քսանվեցերորդ համար

Նաբուգոդոնոսորի յոթ ժամանակները . մարգարեական գործելն, որ բացահայտում է հեթանոսությունը, պապականությունը և Միացյալ Նահանգները

Jeff Pippenger
2023-12-21

Չորրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորի խորհրդանիշը զարմանալի է: Նրա «յոթ ժամանակները» նախապատկերում էին այն ժամանակաշրջանները, որոնց ընթացքում հեթանոսությունը (ամենօրյա), և պապականությունը (ամայացման հանցանքը), ոտնակոխ էին անում սրբաբանը և զորքը:

Ապա ես լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտնջենական զոհաբերության, և ավերակող հանցանքի մասին, որ սրբավայրը և զորքը մատնվեն ոտքի տակ տրորվելու»: Դանիել 8:13:

Տասներեքերորդ համարում նշված «թե՛ սրբաբանի և թե՛ զորքի կոխկրտվելը» ներկայացնում է «յոթ ժամանակները», որոնք Աստծո երկու բարկություններից վերջինն էին. իսկ Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակները» ներկայացնում են «յոթ ժամանակները», որոնք Աստծո բարկություններից առաջինն էին, սակայն մարգարեաբար երկուսն էլ ներկայացված են որպես նույն գիծը:

Եվ ես Երուսաղեմի վրա պիտի ձգեմ Սամարիայի չափալարը և Աքաաբի տան կշռաքարը, և պիտի սրբեմ Երուսաղեմը, ինչպես մարդը սրբում է ամանը՝ սրբելով այն և գլխիվայր շուռ տալով: Դ Թագավորաց 21:13:

Դանիելի ութերորդ գլուխը, և տասներեքերորդ համարը, վերաբերում է Աստծո բարկությունների երկրորդ գծին, ինչպես որ այն բերվեց Հուդայի հարավային թագավորության վրա՝ սկսելով մ.թ.ա. 677 թվականից: Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակները» ներկայացնում են Աստծո առաջին բարկության գիծը, ինչպես որ այն բերվեց Բաբելոնի հյուսիսային թագավորության վրա՝ սկսելով մ.թ.ա. 723 թվականից: Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակները» ներկայացնում են հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում հեթանոսությունը ոտնակոխ արեց սրբաբանը և զորքը, որին հաջորդեցին հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում պապականությունը ոտնակոխ արեց սրբաբանը և զորքը:

Պապականությունը պարզապես հեթանոսությունն է՝ քրիստոնեության դավանանքով ծածկված: Այսպես ասած՝ «մկրտված հեթանոսություն»: Կաթոլիկության մեջ չկա ոչինչ, որ ներկայացնի Քրիստոսին կամ քրիստոնեությունը: Աշխարհը այդ փաստը սովորեց Խավար դարերի պատմությունից, սակայն 1798 թվականից ի վեր աշխարհը մոռացել է: Պապականությունն ունի նույն սիրտը, ինչ հեթանոսությունը: Կրոնը և կրոնների ծեսերը նույնական են: Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակների» դատաստանը

կայանում էր նրանում, որ նրան տրվեց գազանի սիրտը: Այն գազանի սիրտը, որ տրվեց նրան, այն սիրտն էր, որը ներկայացնում էր հեթանոսության կրոնը՝ լինի դա բացահայտ հեթանոսություն, թե քողարկված հեթանոսություն՝ կաթոլիկության կերպարանքով: Քույր Ուայթը նույնացնում է Հայտնություն տասներկուսի վիշապին Սատանայի հետ, սակայն երկրորդական իմաստով այն հեթանոսական Հռոմն է:

«Ուստի, մինչ վիշապը, նախ և առաջ, ներկայացնում է Սատանային, այն, երկրորդական իմաստով, հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է»: Մեծ պայքարը, 439:

Նաբուգոդոնոսորը ներկայացրած գազանը «յոթ ժամանակի» ընթացքում այն գազանն էր, որ պատկանում էր վիշապին՝ հազար երկու հարյուր վաթսուն օր, ապա՝ կաթոլիկության գազանը՝ նա հազար երկու հարյուր վաթսուն օր: Այդ օրերի ավարտին Նաբուգոդոնոսորը Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշն է, որն ի վերջո կեղծ մարգարեն է: Մարգարեական առումով Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում էր վիշապին, գազանին և կեղծ մարգարեին, որոնք այն եռակի իշխանություններն են, որ կազմում են հոգևոր Բաբելոնը և աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն: Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է բառացի Բաբելոնը, և այդպիսով նա գործածվեց որպես վերջին օրերի հոգևոր Բաբելոնը կազմող բոլոր երեք իշխանությունների խորհրդանիշ:

Վերոհիշյալ խորհրդանշությունը ճանաչելու համար կարևոր է նախ Նաբուգոդոնոսորին տեղադրել 1798 թվականին, երբ նրա թագավորությունը վերականգնվում է «յոթ ժամանակների» ավարտին: Այս ճանապարհային նշանը կհաստատենք Դանիելի գրքի չորրորդ գլխում, նախքան սկսենք առավել համակարգված կերպով ընթանալ այդ գլխով:

1798 թվականին՝ «վերջի ժամանակին», Դանիելի գիրքը բացվեց, և այդ ժամանակ գիրքը կատարեց իր նպատակը՝ ներկայացնելով աճող լույս, որը պիտի փորձեր, մաքրեր և առաջ բերեր երկրպագուների երկու դաս: Դանիելի գրքի բացվելը նշանավորում է երեքաստիճան փորձության գործընթացի սկիզբը, որը հիմնված է այդ ժամանակ հայտնված ճշմարտությունների վրա:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՛, որովհետև այս խոսքերը փակված են և կնքված՝ մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն. և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:9, 10.

Դանիելի գրքից և Հայտնության գրքից կազմված գրքի կնքագերծման մարգարեական նպատակը այն սերնդին փորձության ենթարկելն է, որ կենդանի է այն պատմական ժամանակաշրջանում, երբ այդ գիրքը կնքագերծվում է: Դանիել տասներկուսում առանձնացվում են երեք ժամանակային մարգարեություններ: Առաջինը հազար երկու հարյուր վաթսուն տարին է, որի ընթացքում սուրբ ժողովրդի գործությունը պետք է ցրվեր:

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքի՛ր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի թափառեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի շատանա: Այն ժամանակ ես՝ Դանիելս, նայեցի, և ահա ուրիշ երկուք կանգնած էին՝ մեկը գետի ափի այս կողմում, և մյուսը՝ գետի ափի այն կողմում: Եվ մեկը ասաց այն մարդուն, որ բեհեզե հանդերձ էր հագել և գետի ջրերի վրա էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշալիքների վախճանը»: Եվ լսեցի այն մարդուն, որ բեհեզե հանդերձ էր հագել և գետի ջրերի վրա էր, երբ նա իր աջ և ձախ ձեռքերը դեպի երկինք բարձրացրեց և երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելը, այս բոլոր բաները պիտի վերջանան: Դանիել 12:4-7.

Տասներկուերորդ գլխի մյուս երկու մարգարեական ժամանակաշրջաններն են հազար երկու հարյուր ինսուսն օրը և հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրը:

Եվ ես լսեցի, բայց չհասկացա. ապա ասացի. Ո՛վ իմ Տեր, ի՞նչ պիտի լինի այս բաների վերջը: Եվ նա ասաց. Գնա՛ քո ճանապարհով, Դանիել, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները ամբարշտությամբ պիտի վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը չի հասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Եվ այն ժամանակից, երբ մշտական զոհը վերացվի, և կանգնեցվի ամայացնող պղծությունը, պիտի լինի հազար երկու հարյուր ինսուսն օր: Երանելի է նա, որ սպասում է և հասնում հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Դանիել 12:8-12.

Այս համարներում «վերջի ժամանակը» երկու անգամ հիշատակվում և սահմանվում է որպես այն կետը, երբ Դանիելի խոսքերը պիտի ապակնքվեն: Այն խոսքերը, որոնք «վերջի ժամանակում» ապակնքվելու առարկան են, երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններն են՝ հազար երկու հարյուր վաթսուներ (ժամանակ, ժամանակներ և կես), հազար երկու հարյուր ինսուսն, և հազար երեք հարյուր երեսունհինգը: Երեք ժամանակաշրջաններից երկուսը սահմանվում են որպես «օրեր»: Երեքից երկուսն ավարտվեցին 1798 թվականին, իսկ երրորդն ավարտվեց 1843 թվականի իսկույն վերջում: Եվ հենց 1843 թվականի իսկույն վերջում է, որովհետև համարը ասում է. «Երանի՛ նրան, ով սպասում է և հասնում է մինչև...»

«Գալիս է» բառը նշանակում է դիպչում է: Ուստի երանելի է նա, ով սպասում է և նաև դիպչում է 1844 թվականի առաջին օրվան: Տասը կույսերի առակի հապաղման ժամանակը սկսվեց Միլլերական պատմության մեջ առաջին հիասթափության պահին, և այդ հիասթափությունը վրա հասավ ուղիղ 1843 թվականի ամենավերջին օրը, իսկ 1843 թվականի ամենավերջին օրը դիպչում է 1844 թվականի ամենաառաջին օրվան: Սպասելու օրհնությունը սկսվեց այն ժամանակ, երբ հապաղման ժամանակը սկսվեց առաջին հիասթափության պահին:

Այս համարներում քննարկելու դեռ շատ բան կա, սակայն այն կետը, որ մենք այստեղ նկատի ունենք, Դանիելի մարգարեական դերն է: Դանիելի գրքի նպատակը, որը հատվածում ներկայացվում է Դանիելի միջոցով, այն է, որ երբ գիրքը բացվի իր

կնիքներից, առաջ բերի փորձության երեքաստիճան ընթացք: Դանիելին ասվեց, որ գնա իր ճանապարհով մինչև վախճանի ժամանակը, երբ գիրքը պետք է ապակնքվեր: Գլխի եզրափակիչ մասը շեշտադրում է, թե ինչ պիտի տեղի ունենա, երբ վախճանի ժամանակը հասնի:

Բայց դու գնա՝ քո ճանապարհով մինչև վախճանը, որովհետև դու պիտի հանգչես և օրերի վախճանին պիտի կանգնես քո վիճակի մեջ: Դանիել 12:13:

Դանիելի գիրքը պիտի կանգներ իր բաժնի մեջ Դանիելի մարգարեական օրերի վախճանին:

«Երբ Աստված մարդուն հատուկ գործ է տալիս կատարելու, նա պետք է կանգնի իր վիճակում և իր տեղում, ինչպես Դանիելը, պատրաստ՝ պատասխանելու Աստծո կանչին, պատրաստ՝ իրականացնելու Նրա նպատակը»: Manuscript Releases, հատոր 6, 108:

Վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, Դանիելը կանգնեց իր վիճակում, ինչը տասներեքերորդ համարում արտահայտված է որպես «օրերի վերջում»:
Նաբուգոդոնոսորի «յոթ ժամանակների» աքսորի ավարտը նույնականացնում է 1798 թվականը, քանի որ այն ավարտվեց «օրերի վերջում»:

Եվ այն օրերի վերջում ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, իմ աչքերը դեպի երկինք բարձրացրի, և իմ խոհեմությունը վերադարձավ ինձ, և օրհնեցի Բարձրյալին, և գովեցի ու պատվեցի Նրան, որ հավիտյան կենդանի է, որի իշխանությունը հավիտենական իշխանություն է, և որի թագավորությունը՝ սերնդից սերունդ: Եվ երկրի բոլոր բնակիչները իբրև ոչինչ են համարվում, և Նա անում է ըստ Իր կամքի թե՛ երկնքի գործի մեջ, թե՛ երկրի բնակիչների մեջ, և չկա մեկը, որ կարողանա արգելել Նրա ձեռքը կամ ասել Նրան. «Ի՞նչ ես անում»: Նույն ժամանակ իմ բանականությունը վերադարձավ ինձ, և իմ թագավորության փառքի համար իմ պատիվն ու շքեղությունը վերադարձան ինձ, և իմ խորհրդականներն ու մեծամեծները փնտրեցին ինձ, և ես վերահաստատվեցի իմ թագավորության մեջ, և առավել վսեմություն ավելացվեց ինձ: Արդ, ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, գովում, բարձրացնում և պատվում եմ երկնքի Թագավորին, որի բոլոր գործերը ճշմարտություն են, և որի ճանապարհները՝ դատաստան. և նրանց, որ ընթանում են հպարտությամբ, Նա կարող է խոնարհեցնել: Դանիել 4:34–37.

«Օրերի վերջ» արտահայտությունը ներկայացնում է վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականին: Այդ ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը հաստատվեց իր թագավորության մեջ, որն այլևս հեթանոսության և պապականության գազանների պատմությունը չէր: Այդ կետում Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում էր լիովին դարձի եկած մի մարդու, և այդպիսով ներկայացնում էր Աստվածաշնչյան մարգարեության երկրային գազանին, որը սկսեց թագավորել 1798 թվականին, և այն սկսեց որպես գառ, թեև վիճակված էր վերջիվերջո խոսել որպես վիշապ: Նա ներկայացնում է այն երկրային գազանին, որը պետք է թագավորեր խորհրդանշական յոթանասուն տարի՝ Եսայիա քսաներեքի կատարման մեջ, ճիշտ ինչպես նրա բառացի թագավորությունը թագավորեց բառացի յոթանասուն տարի: Խորհրդանշաբանությունը «լիովին անխոցելի» է:

Նաբուքոդոնոսորը ներկայացնում է մարգարեական կապ Հայտնության տասներկուերորդ և տասներեքերորդ գլուխներում ներկայացված երեք իշխանությունների միջև: Այնտեղ դրանք նույնացվում են որպես վիշապը, ծովի գազանը և երկրի գազանը: Հայտնության տասնվեցերորդ գլխում դրանք նույնացվում են որպես այն երեք իշխանությունները, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն: Նաբուքոդոնոսորի «յոթ ժամանակները» միավորում են այդ երեք գազաններին, որովհետև բառացի Բաբելոնը պատկերում է հոգևոր Բաբելոնը, և մարգարեության նույն գիծը, որ գտնվում է Դանիելի գրքում, շարունակվում է Հայտնության գրքում, որովհետև այս երկու գրքերը միմյանց բերում են կատարելության:

Նաբուքոդոնոսորը ներկայացնում է 1798 թվականը՝ որպես մարգարեական կապ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի միջև: 1798 թվականը «վերջի ժամանակն» էր առաջին հրեշտակի պատգամի և միլլերական պատմության համար: Վիլյամ Միլլերը մղվեց իր ամբողջ մարգարեական կառուցվածքը հիմնելու հեթանոսության վիշապի և կաթոլիկության գազանի իր ճանաչման վրա, բայց նա Միացյալ Նահանգները չտեսավ որպես երկրային գազան և սուտ մարգարե: Նա կարող էր տեսնել 1798 թվականի «վերջի ժամանակից» առաջ եղած պատմությունը, բայց ապագան դեռևս ապագա էր: 1989 թվականի «վերջի ժամանակին» այդժամ բոլոր երեք իշխանություններն էլ պիտի ճանաչվեին:

1798 թվականին վիշապի և գազանի մարգարեական ճանաչման կնիքի բացվելը ներկայացված է յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխների Ուլայ գետով: 1989 թվականին վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի մարգարեական ճանաչման կնիքի բացվելը ներկայացված է տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխների Հիդեկել գետով: Նաբուքոդոնոսորը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի շարժումը, որը հասավ 1798 թվականին, և նա նախատիպն է Բաղտասարին, որը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի շարժումը, որ հասավ 1989 թվականին: Այդ պատճառով չորրորդ գլխում Նաբուքոդոնոսորի երկրորդ երազը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամը:

Նաբուքոդոնոսորի «յոթ ժամանակները» ավարտվեցին 1798 թվականին՝ «վերջի ժամանակին», գալու դատաստանի նախագգուշացնող պատգամի հայտնությամբ: «Օրերի վերջում» նա դարձի եկած մարդ է, ուստի ներկայացնում է երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրը, երբ այն գառանման էր: Միաժամանակ նա ներկայացնում է երկրի գազանի Փիլադելփյան բողոքական եղջյուրը:

Որպես Բաբելոնի առաջին թագավոր՝ նա նախատիպն է Բաբելոնի վերջին թագավոր Բելշացարի: Նրա դատաստանը նախապատկերվեց Նեբրովթի դատաստանով և, իր հերթին, նախապատկերեց Բելշացարի դատաստանը: Նրա դատաստանը ներկայացնում էր քննիչ դատաստանի բացումը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Նաբուքոդոնոսոր թագավորը՝ բոլոր ժողովուրդներին, ազգերին և լեզուներին, որոնք բնակվում են ամբողջ երկրում. թող խաղաղությունը բազմապատկվի ձեզ: Ես բարի համարեցի հայտնել այն նշաններն ու հրաշքները, որ Բարձրյալ Աստված գործեց

ինձ հետ: Որքա՛ն մեծ են Նրա նշանները, և որքա՛ն գորավոր՝ Նրա հրաշքները: Նրա թագավորությունը հավիտենական թագավորություն է, և Նրա տիրապետությունը՝ սերնդից սերունդ: Ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, հանգիստ էի իմ տանը և ծաղկուն՝ իմ պալատում: Ես մի երազ տեսա, որ ինձ սարսափեցրեց, և իմ անկողնի վրա եղած մտածումները ու իմ գլխի տեսիլքները խռովեցին ինձ: Դանիել 4:1-5:

Երազը վախեցրեց Նաբուգոդոնոսորին, և այդ երազի խորհրդանիշը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի հավիտենական ավետարանը, որը մարդկանց պատվիրում է «վախենալ Աստծուց»:

Եվ տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղում՝ ունենալով հավիտենական ավետարանը՝ ավետելու երկրի վրա բնակվողներին, և ամեն ազգի, ու ցեղի, ու լեզվի, ու ժողովրդի՝ բարձր ձայնով ասելով. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք նրան, որովհետև եկել է նրա դատաստանի ժամը, և երկրպագեցե՛ք նրան, որ ստեղծեց երկինքը, և երկիրը, և ծովը, և ջրերի աղբյուրները»: Հայտնություն 14:6, 7.

Հավիտենական ավետարանը երեքաստիճան պատգամ է. առաջին աստիճանը, ինչպես ներկայացված է առաջին հրեշտակով, Աստծուց երկյուղելն է, երկրորդ աստիճանը՝ Նրան փառք տալը, իսկ երրորդը ներկայացված է Նրա դատաստանի ժամով: «Փառք»-ը ներկայացնում է բնավորություն, և Նեբրովթի ապստամբության պատմության մեջ երկրորդ «իջնելը» այն տեղն է, որտեղ քննվեց քաղաքի և աշտարակի բնավորությունը: Դա քննչական դատաստան էր: Եկեղեցու և պետության միավորումը գազանի պատկերն է, և Նեբրովթի երկրորդ քայլը գազանի պատկերի դրսևորման մեջ էր, սակայն հավիտենական ավետարանի երկրորդ քայլը առաջ է բերում Աստծո բնավորության փառավորումը, ոչ թե Նեբրովթի:

Նաբուգոդոնոսորի վախը առաջին փորձության խորհրդանիշն է, ինչպես որ Դանիելի ընտրությունը՝ չուտելու Բաբելոնի կերակուրը, որովհետև Դանիելը վախենում էր Աստծուց: Առաջին հրեշտակը պատմության մեջ հասավ 1798 թվականին, և այնուհետև գորացվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Նաբուգոդոնոսորի երազը առաջին պատգամի գալուստը տեղադրում է վախճանի ժամանակում՝ 1798 թվականին:

Ես մի երազ տեսա, որ ինձ վախեցրեց, և իմ անկողնի վրա ունեցած մտքերը ու իմ գլխի տեսիլքները խռովեցրին ինձ: Ուստի հրաման արձակեցի, որ Բաբելոնի բոլոր իմաստուններին բերեն իմ առաջ, որպեսզի ինձ հայտնեն երազի մեկնությունը: Այն ժամանակ եկան կախարդները, աստղագետները, քաղդեացիները և գուշակները. և ես նրանց առաջ պատմեցի երազը, բայց նրանք դրա մեկնությունը ինձ չհայտնեցին: Բայց վերջում Դանիելը եկավ իմ առաջ, որի անունը Բելթեշացար է՝ իմ աստծու անվան համաձայն, և որի մեջ սուրբ աստվածների հոգին կա. և ես նրա առաջ պատմեցի երազը՝ ասելով. «Ո՛վ Բելթեշացար, կախարդների պետ, քանի որ ես գիտեմ, որ սուրբ աստվածների հոգին քո մեջ է, և ոչ մի գաղտնիք քեզ չի նեղում, ինձ ասա իմ տեսած երազի տեսիլքները և դրա մեկնությունը»: Դանիել 4:5-9:

Վերջի ժամանակում՝ 1798 թվականին, առաջին պատգամի գալուստը, որը ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորի վախով, նշանավորում է այն պահը, երբ Դանիելի

գիրքը պետք է բացվեր:

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, ծածկիր այս խոսքերը և կնքի՛ր այս գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի այս ու այն կողմ վազեն, և գիտությունը պիտի շատանա: ... Եվ նա ասաց. Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել, որովհետև այս խոսքերը փակված են և կնքված՝ մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան. և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:4, 9, 10.

Երբ Դանիելի գիրքը «վախճանի ժամանակին» բացվեց, մարդիկ կանչվեցին գալու և քննելու գիտության աճը, և այդ կոչը ի վերջո ծնեց երկրպագուների երկու դաս: Մի դասը չէր կարող հասկանալ, իսկ մյուս դասը կարող էր: Բաբելոնի իմաստունները, ներկայացված որպես «մոգերը, աստղագուշակները, քաղդեացիները և գուշակները», չէին կարող հասկանալ, բայց Դանիելը հասկացավ: Բաբելոնյան «իմաստունները» չէին կարող հասկանալ, և ուստի ներկայացնում են ամբարիշտներին: Դանիելը ներկայացնում էր իմաստուններին:

Դանիելի գրքի չորրորդ գլուխը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Աստծո գործին անհավատարիմ եղողները սկզբունքից գուրկ են. նրանց դրդապատճառներն այնպիսի բնույթի չեն, որ բոլոր հանգամանքներում նրանց առաջնորդեն ընտրելու ճիշտը: Աստծո ծառաները պետք է ամեն ժամանակ զգան, որ իրենք իրենց Գործատուի աչքի առաջ են: Նա, ով հետևում էր Բաղտասարի սրբապիղծ խնջույքին, ներկա է մեր բոլոր հաստատություններում, վաճառականի հաշվատանը, մասնավոր արհեստանոցում. և անարյուն ձեռքն այնքան իսկապես գրանցում է ձեր անփութությունը, որքան որ գրանցեց հայիոյող թագավորի սարսափելի դատաստանը: Բաղտասարի դատապարտությունը գրվեց հրեղեն բառերով. «Դու կշովեցիր կշեռքի վրա և պակաս գտնվեցիր». և եթե դուք չկատարեք Աստծուց ձեզ տրված ձեր պարտականությունները, ձեր դատապարտությունն էլ նույնը կլինի»: Messages to Young People, 229.